

At holde en hel nation indespærret

John Pilger beskriver hvordan Gaza i Palæstina er kommet til at symbolisere de magtløses underkastelse under stormagtsvældet, i Mellemøsten og i hele verden, og hvordan et dobbeltmoralsk ordforråd tages i anvendelse for at retfærdiggøre denne tragiske beretning.

Af John Pilger

05/23/07 INFORMATION CLEARING HOUSE --- Israel er i færd med at ødelægge enhver idé om en palæstinensisk stat og får lov til at spærre en hel nation inde. Det fremgår klart af de seneste angreb på Gaza, hvis lidelser er blevet et metafor for den tragedie, der påtvinges befolkningerne i Mellemøsten og andre steder i verden. Disse angreb - berettede det britiske Channel 4 News - var "rettet mod militante nøglepersoner i HAMAS" og "HAMAS's infrastruktur". BBC beskrev et "sammenstød" mellem disse samme militante og israelske F-16 fly.

Lad os se nærmere på et sådant sammenstød. HAMAS-medlemmernes bil blev sprængt i småstykker af et missil fra en jagerbomber. Hvem var disse militante? Efter min erfaring er alle mennesker i Gaza militante i deres modstand mod deres fangevogtere og bødler.

Hvad angår "HAMAS's infrastruktur" var der tale om hovedkvarteret for det parti, der vandt sidste års demokratiske valg i Palæstina. At berette om det ville give det forkerte indtryk. Det ville lede tanken hen på, at personerne i bilen og alle de andre op gennem årene, spædbørnene og de ældre, som også har haft "sammenstød" med jagerbombefly, var ofre for en uhyrlig uretfærdighed. Det ville lede tanken hen på sandheden.

"Nogle siger", fortalte journalisten fra Chanel 4, "at HAMAS har udsat sig for dette [angreb] ..." Måske refererede han til de raketter, der fra den indespærrede Gaza-stribe blev affyret mod Israel uden at dræbe nogen. Ifølge international lov har et besat folk ret til at gøre væbnet modstand imod besættelsesstyrkerne. Det blev slet ikke omtalt.

Channel 4-journalisten talte om en "endeløs krig og lod forstå, at der var tale om jævnbyrdige parter. Det er ikke nogen krig. Der er tale om en modstand blandt de fattigste, mest sårbare mennesker i verden imod en vedvarende og illegal besættelse, påtvunget af verdens fjerdestørste militærmagt, hvis masseødelæggelsesvåben omfatter militært isenkram fra klyngebomber til kernevåben, finansierede af supermagten.

Blot i løbet af de seneste 6 år ar israelske styrker dræbt mere end 4.000 palæstinensere, halvdelen af dem børn", skriver historikeren Iland Pappé.

Lad os se på hvordan dette fungerer. Ifølge dokumenter fremskaffet via United Press International finansierede Israel engang i hemmelighed HAMAS som "et direkte forsøg at splitte og udvande et stærkt, sekulært PLO [Palestine Liberation Organisation] gennem anvendelse af et religiøst, konkurrerende foretagende", som en forhenværende CIA-repræsentant udtrykker det.

I dag har Israel og USA helt ændret den fidus og støtter åbenlyst HAMAS's rival FATAH gennem bestikelser med millioner af dollars. Israel tillod i hemmelighed 500 FATAH-krigere at krydse ind i Gaza fra Ægypten, hvor de var blevet trænet af en anden amerikansk klient, diktaturet i Cairo.

Israels mål er at underminere den valgte palæstinensiske regering og få startet en borgerkrig. Det er ikke helt lykkedes. Som svar herpå dannede palæstinenserne en national enhedsregering

med deltagelse af både HAMAS og FATAH. Israels seneste angreb tager sigte på at få den til at bryde sammen.

Med kaos sikret i Gaza og Vestbredden afspærret, er Israels plan, skrev den palæstinensiske akademiker Karma Nabulsi "en vision om et hobbesiansk og anarkisk samfund: indskrænket, voldeligt, magtesløst, ødelagt, kuert, styret af forskelligartede militser, bander, religiøse ideologer og ekstremister, opdelt i etniske og religiøse stammesamfund og håndplukkede kollaboratører. Se blot på Iraq i dag..."

19. Maj modtog The Guardian dette brev fra Omar Jabar al-Sarafah, indbygger i Ramallah: "Landjorden, vandet og luftrummet er under konstant opsyn af avancerede militære overvågningssystemer, der får Gaza til at ligne The Truman Show*, skrev han. "I dette har enhver Gaza-aktør en på forhånd defineret rolle og [den israelske] hær[en] optræder som instruktør... Gaza-striben skal fremstilles som det, den er... et israelsk laboratorium med opbakning fra det internationale samfund, hvor mennesker bliver anvendt som forsøgskaniner for at afprøve de mest dramatiske og perverse former for økonomisk kvælning og udsultning".

Den fremtrædende israelske journalist Gideon Levy har beskrevet den udsultning, der hjemsøger Gazas mere end 1.250.000 indbyggere og de "tusinder af sårede, handicappede og af granatchok ramte mennesker der er ude af stand til at modtage nogen form for behandling... Skyggerne af menneskelige væsner strejfer omkring i ruinerne.... Det eneste de ved, er at den [israelske hær] kommer tilbage og de ved hvilken betydning det får for dem: Mere indespærring i deres egne hjem i ugevis, flere dødsfald og mere ødelæggelse i uhyrligt omfang".

Når som helst jeg har været i Gaza er jeg blevet opslugt af denne melankoli, som var jeg en uvedkommende i et hemmeligt sorgens tempel. Klumper af røg hænger ude over det samme Middelhav, som frie mennesker kender, men ikke her. Langs strandene, som turister ville finde maleriske, trasker de indespærrede Gaza-boere; linjer af figurer aftegnet med sepia-pulver bliver til silhuetter, der marcherer i vandkanten gennem skvulpende kloaker.

Vandet og energiforsyningen bliver på ny afbrudt, når generatorerne på ny bliver bombet. Symbolske vægmalerier på mure, der er skrammede efter kuglers indslag minder om de døde, som en familie på 18 mænd, kvinder og børn som havde et "sammenstød" med en 500 pound amerikansk/israelsk bombe, der blev kastet over den karré med lejligheder, hvor de lå og sov. De var formentlig militante.

Mere end 40 % af befolkningen i Gaza er børn under 15 år. I rapporteringen fra et 4-årligt feltarbejde i det besatte Palæstina udført for The British Medical Journal, skrev lægen Derek Summerfield, at 2/3 af de 621 der blev dræbt ved checkpoints, på gaden, på vej til skole, i deres hjem, døde efter beskydning fra lette håndvåben, som i mere end halvdelen af tilfældene var rettet mod hovedet, halsen og brystet - snigskytteskår".

En af mine venner i FN kalder dem "støvets børn". Deres vidunderlige barnlighed, deres ballademageri og fnisen og charme står i modsætning til deres mareridt. Jeg mødte lægen Khalid Dahlan, en psykiater der er leder af flere sundhedsprojektcentre for børn i Gaza. Han fortalte mig om sin seneste undersøgelse. "Den statistik, som jeg personlig finder knusende", sagde han, "er at 94.4% af de børn vi undersøgte lider af trauma.

Når man ser på det omfang, hvori de bliver udsat for trauma, forstår man hvorfor: 99,2 % af de hjem, som gruppen undersøgte blev bombarderet; 97,5 % blev udsat for tåregas; 96.6 % overværede nedskydninger; 95,8 % blev vidner til bombardementer og begravelser; næsten 25 % så sårede eller dræbte familiemedlemmer.

Han fortalte at børn så små som tre år i en dobbelthed, der var affødt af at klare disse vilkår. De drømte om at blive læger og sygeplejerske og så blev dette overvældet af en apokalyptisk vision af dem selv som den næste generation af selvmordsbombere. De oplevede uden undtagelse dette efter et israelsk angreb. For nogle af drengenes vedkommende var deres helte ikke længere fodboldspillere, men en forvirret blanding af "martyrer" og endog fjender, "fordi israelske soldater er de stærkeste og har Apache kamphelikoptere".

Kort før sin død bebrejdede Edward Said bittert udenlandske journalister for hvad han kaldte deres destruktive medvirken til at afskrælle "den palæstinensiske volds kontekst, reaktionen fra et desperat og frygteligt undertrykt folk, og den frygtelige lidelse hvorudaf denne vold fremkommer".

Lige som invasionen i Iraq var en "krig via medierne", kan det samme siges om den grotesk ensidige "konflikt" i Palæstina. Som Glasgow University Mediegruppens pionerarbejde viser det, får TV-seerne sjældent at vide, at Palæstinenserne er ofre for en illegal militær besættelse; betegnelsen "besatte områder" bliver sjældent forklaret.

Kun 9 % af britiske unge ved, at israelerne er besættelsesmagten og at de illegale bosættere er jødiske; mange tror, at de er palæstinensere. Den selektive anvendelse af sproget i medier er afgørende for opretholdelsen af denne forvirring og uvidenhed. Ord som "terrorisme", "mord", og "barbariske, koldblodige drab" bliver brugt til at beskrive israeleres dødsfald, næsten aldrig palæstinenserers.

Der er hæderlige undtagelser. Den kidnappede BBC-journalist Alan Johnson er en af dem. Men i den lavineagtige pressedækning i forbindelse med hans bortførelse, fremkommer der ikke nogen omtale af de tusinder af palæstinensere, der bliver bortført af Israel og som for manges vedkommende ikke vil komme til at gense deres familier i årevis.

Der er ingen appeller til støtte for dem.

I Jerusalem dokumenterer den Udenlandske Pressesammenslutning (FPA på engelsk) israelske soldaters nedskydning og intimidering af sine medlemmer. I løbet af en 8-måneders periode blev lige så mange journalister, deriblandt CNN's bureauchef, såret af israelerne, nogle af dem alvorligt. I hvert enkelt tilfælde klagede FPA. I hvert enkelt tilfælde kom der ikke noget tilfredsstillende svar.

En undladelsens censur er dybt forankret i vestlig journalistik vedrørende Israel, især i USA. HAMAS afskrives som en "terrorgruppe, der har svoret at ville udrydde Israel" og som en gruppe, der "afviser at anerkende Israel og ønsker at kæmpe, ikke at tale". Dette tema undertrykker sandheden: At Israel er fast besluttet på Palæstinas ødelæggelse.

Endvidere bliver HAMAS's for længst fremsatte tilbud om en 10-årig våbenhvile ignoreret, lige som en nylig håbefuld ideologisk ændring inden for HAMAS, som udgør én historisk accept af Israels suverænitæt.

"[HAMAS's] Charter er ikke Koranen", sagde en ledende repræsentant for HAMAS, Mohammed Ghazal. "Historisk mener vi, at hele Palæstina tilhører palæstinenserne, men vi taler nu om virkeligheden, om politiske løsninger... Hvis Israel nåede frem til at være i stand til at tale med HAMAS, tror jeg ikke, at der ville være noget problem ved at forhandle med israelerne [om en løsning]".

Da jeg sidst så Gaza på vej mod det israelske checkpoint og pigtråden oplevede jeg synet af palæstinensiske flag, der flagrede inde fra det muromkransede kompleks. Det var børn, der stod bag, fik jeg at vide. De laver flagstænger af sammenbundne stokke eller et par stykker kravler op på Muren og holder i tavshed flaget imellem sig.

De gør det, når der er udlændinge i området og de tror, at deres budskab kan nå ud i verden.

•

<http://www.newstatesman.com/200705280029> - Oversat fra engelsk af Karl Aage Angri Jacobsen